

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/19/2023
Identifikačné číslo spisu:	0021200201
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:0021200201.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. I., narodeného XX. C. XXXX, T., K. XXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Radoslavom Sotákom, Michalovce, Nám. slobody 7, proti žalovanej T. X., narodenej X. J. XXXX, T., K. XXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou MG LEGAL s.r.o., Košice, Námestie osloboditeľov 3/A, IČO: 53 549 996, o vrátenie daru, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 25C/2/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2022 sp. zn. 6Co/48/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. novembra 2021 č. k. 25C/2/2021-127 žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v pomere 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

1.1. Žalobca sa domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností (rodinného domu a pozemkov) bližšie špecifikovaných v žalobe. So žalovanou uzavrel darovaciu zmluvu, predmetom ktorej bol bezodplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na žalovanú v podiele 1. Žalobca za tento dar očakával od žalovanej - v danom čase manželky žalobcu - vďaku (o. i. späťvzatie návrhu na rozvod manželstva), no táto krátko po povolení vkladu vlastníckeho práva začala žalobcu bezdôvodne z domu vyhadzovať, hrubo mu nadávať, bránila vstupu žalobcovým synom apod. Žalovaná tiež na žalobcu bezdôvodne podala trestné oznámenie. V dôsledku takéhoto správania, ktoré bolo podľa žalobcu hrubým porušením dobrých mravov, požiadal žalovanú o vrátenie daru. Žalovaná dar dobrovoľne nevrátila, preto sa so svojím nárokom obrátil na všeobecný súd.

1.2. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že strany medzi sebou uzavreli darovaciu zmluvu, predmetom ktorej bol bezodplatný prevod vlastníckeho práva v podiele 1. Darovaciu zmluvu autorizoval advokát. Žalobca požiadal žalovanú o vrátenie daru, avšak v konaní nebolo preukázané, z akých dôvodov tak urobil. Súd preto vychádzal z dôvodov uvádzaných v žalobe. Žalobca v priebehu konania namietal relatívnu i absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy, avšak v konaní

nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplýval prísľub žalovanej vziať späť návrh na začatie konania o rozvod manželstva, ak jej bude darovaná polovica domu. Žalobca sa dobrovoľne, slobodne a vážne rozhodol darovať žalovanej, svojej manželke, počas rozvodového konania dar. O tom svedčí aj forma spisania darovacej zmluvy, ktorá bola autorizovaná advokátom. Bolo však výlučne na slobodnom rozhodnutí žalovanej, či po prijatí daru vezme späť návrh na začatie konania o rozvod manželstva so žalobcom. Čo sa týka absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy, súd prvej inštancie uzavrel, že hoci žalovaná neiniciovala jej uzavretie, naopak bol to žalobca, ktorý ju pritiahol/priviedol k advokátovi, aby túto zmluvu spísali a podpísali, žalovaná zmluvu podpísala slobodne, bez akéhokoľvek nátlaku, vedomá si následkov svojho podpisu. Uvedené v konaní nevyvrátil ani advokát, ktorý predmetnú zmluvu autorizoval. O tomto závere podľa súdu prvej inštancie svedčí aj skutočnosť, že žalovaná sa žalobe o vrátenie daru aktívne bráni. Na základe uvedeného dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady ani relatívnej, ani absolútnej neplatnosti právneho úkonu a darovacia zmluva je platná.

1.3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci podľa § 628 ods. 1, § 630 a § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) dospel k záveru, že nebolo preukázané také správanie žalovanej voči žalobcovi resp. jeho synom, ktoré by bolo možné posúdiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Medzi sporovými stranami sú konfliktné situácie, hádky, výmeny názorov, v rámci ktorých žalovaná použila aj nadávky, vulgárne slová, avšak nie toho najhrubšieho zrna. Konflikty medzi stranami sporu neboli ojedinelé aj pred uzavretím darovacej zmluvy. Žalobca nepoprel tvrdenie svedkyne Y. (dcéra žalovanej), že žalovaná je osoba, ktorá rýchlo vybuchne, reaguje prchko, nie len v stresových situáciách. Z dokazovania bolo zrejmé, že konflikty medzi žalobcom a žalovanou sú vyvolané rozvodom, resp. tým, že žalobca potom, čo napriek daru manželstvo nezachránil, žiadal od žalovanej vrátiť dar. Sú to však bežné konflikty, nedosahujúce a neprekračujúce hranice hrubého porušenia dobrých mravov, o čom svedčia aj vyjadrenia žalobcu na pojednávaní v rozvodovej veci, kde uviedol, že sú to bežné nezhody, ktoré sú v každom manželstve. Súd prvej inštancie prihliadol aj na to, že sporové strany boli v čase, kedy sa žalovaná mala správať spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy, jednak manželmi v rozvodovom konaní, a zároveň aj darcom a obdarovanou. Za danej situácie nebolo možné určiť hranicu medzi vzájomným správaním sa manželov v rozvodovom konaní a správaním obdarovaného voči darcovi. Nie každé zlé správanie sa voči žalobcovi je možné automaticky hodnotiť ako hrubý nevďak, hrubé porušenie dobrých mravov obdarovanej voči darcovi. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. júna 2022 sp. zn. 6Co/48/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalobcu (§ 387 ods. 2 CSP) odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v prvom rade poukázal, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem [§ 137 písm. c) CSP] na určení výlučného vlastníctva k nehnuteľnostiam, tak ako znie petit žalobného návrhu. Ďalej zdôraznil, že požadovať vrátenie daru možno len za predpokladu, že darovacia zmluva bola platným právnym úkonom. Platnosť darovacej zmluvy preto v konaní o vrátenie daru skúma súd ako predbežnú otázku z úradnej povinnosti. V tejto súvislosti dospel súd prvej inštancie k vecne správne záveru, že darovacia zmluva nie je absolútne neplatným právnym úkonom. Priebeh podpisu darovacej zmluvy nebol sporný, nebolo preukázané, že žalovaná podpísala zmluvu u advokáta pod nátlakom či hrozbou fyzickým alebo psychickým násilím. Vyjsť žalobcovi podpisom zmluvy v ústrety bolo jej slobodné rozhodnutie.

2.2. Žalobca sa v konaní dovoľával aj relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy v zmysle § 49a OZ s odôvodnením, že bol uvedený do omylu. Súd prvej inštancie konštatoval, že mu nebol predložený žiaden dôkaz, z ktorého by explicitne vyplýval sľub žalovanej daný žalobcovi, že po darovaní polovice domu vezme návrh na rozvod ich manželstva späť. Vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. januára 2010 sp. zn. 3Cdo/192/2009 (ZSP 1/2010) odvolací súd uviedol, že žalobca bol povinný sám si zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré boli rozhodujúce pre uzavretie darovacej zmluvy. Žalobcovi ako účastníkovi konania o rozvod manželstva so žalovanou bol známy postoj žalovanej, ktorá na rozvode trvala za každých okolností. V podstate sa sám udržiaval v omyle, že

ak prevedie polovicu domu na žalovanú, táto vezme návrh na rozvod manželstva späť. V danom prípade preto neboli splnené podmienky pre vyslovenie relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy.

2.3. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že konanie žalovanej vytýkané žalobcom v žalobe nenaplnia znaky hrubého porušenia dobrých mravov. Súd prvej inštancie sa v rozsudku dôsledne a náležite vysporiadal s každým konaním, ktoré žalobca považoval za hrubé porušenie dobrých mravov. Odvolací súd zdôraznil, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru je len také správanie, ktoré sa vyznačuje porušením značnej intenzity alebo sústavnosťou porušovania, fyzickým násilím, hrubými urážkami, neposkytnutím potrebnej pomoci. V konaní nebolo preukázané sústavné nevhodné správanie sa obdarovanej; malo k nemu dochádzať iba v rozmedzí obdobia od 9. decembra 2020 do 9. januára 2021, inak bolo spolunažívanie strán sporu normálne. Rovnako nebolo preukázané, že by žalovaná nadávala žalobcovi hrubými nadávkami. To malo byť preukázané výpoveďou svedkov L. a W. I., ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelovú a náležite sa s touto skutočnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. V tejto súvislosti nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že pravdivosť výpovedí svedkov žalovaná nepoprela, uvedené vyplynulo zo záverečnej reči zástupcu žalovanej. Hrubé správanie žalovanej nebolo preukázané ani nahrávkou. Aj keď žalovaná isté nadávky použila, použila ich v afekte, ktorý vyplynul zo vzájomnej hádky. Nevedno, čo hádke na nahrávkach predchádzalo, pretože je zostrihaná, avšak nepredstavuje správanie sa žalovanej takej intenzity, ktoré by bolo možné označiť ako hrubé porušenie dobrých mravov zakladajúce právo na vrátenie daru. Z dokazovania nevyplynulo tvrdenie žalobcu, že by mu žalovaná zakazovala zúčastniť sa pohrebu brata. Napokon, žalobca zavádzal, pokiaľ tvrdil, že na neho žalovaná podala bezdôvodne trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania. Súd prvej inštancie správne prihliadol aj na tú skutočnosť, že medzi stranami sporu v danom čase prebiehalo rozvodové konanie, že vzájomné správanie strán sporu vyplynulo aj z tej skutočnosti, že žalovaná trvala na rozvode manželstva, zatiaľ čo žalobca sa snažil manželstvo zachrániť.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu (a rozsudok súdu prvej inštancie) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a aby žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ v tom, že súdy nižšej inštancie nedali žalobcovi vo svojich rozhodnutiach jasné a zrozumiteľné odpovede na právne a skutkovo položené otázky. Žalobca v konaní argumentoval ustálenou rozhodovacou praxou o hrubých nadávkach, relatívnej i absolútnej neplatnosti právnych úkonov, no súdy sa s touto argumentáciou žalobcu nevysporiadali. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa nevysporiadal s tým, že žalovaná mala o omyle žalobcu vedomosť, tento jej bol známy a sama ho vyvolala. Žalobca darovaciu zmluvu uzavrel len za účelom záchrany manželstva. Žalovaná pritom na pojednávaní záporne odpovedala na otázku, či žalobcu upozornila, že návrh na rozvod nestiahne ani v prípade uzavretia darovacej zmluvy. Z uvedeného dôvodu žalobca konal v omyle a darovacia zmluva je relatívne neplatným právnym úkonom. Odvolací súd riadne neposúdil a nezaoberal sa dôsledkami dovolania sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Žalobca pritom v tejto súvislosti argumentoval i rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/113/2008, v zmysle ktorého omyl má za následok neplatnosť právneho úkonu vtedy, ak bol rozhodujúci pre uskutočnenie právneho úkonu a druhý účastník právneho úkonu omyl konajúceho vyvolal, alebo o ňom, hoci ho nevyvolal, so zreteľom na okolnosti veci musel vedieť. Odvolací súd nereagoval ani na námietku absolútnej neplatnosti spôsobenej tým, že vôľa žalovanej bola pri podpise darovacej zmluvy nahradená vôľou žalobcu, ktorému chcela vyjsť v ústrety.

3.2. Dovolateľ v rámci vymedzenia dovolacieho dôvodu vady zmätočnosti (§ 431 CSP) ďalej namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ktoré z konaní označených žalobcom ako dôvod na vrátenie daru považuje za preukázané, ktoré z týchto konaní považuje za intenzívne/menej intenzívne porušenie dobrých mravov. Odôvodnenie tiež nedáva žalobcovi odpoveď, ako sa odvolací súd vysporiadal s ďalšími žalobcom uvádzanými dôvodmi na vrátenie daru, najmä s tým, že žalovaná začala

žalobcu bezdôvodne vyhadzovať z domu, že synom žalobcu bezdôvodne zakázala vstup do domu a bránila žalobcovi navštíviť synov počas vianočných sviatkov a títo spolu s otcom nakoniec strávili Vianoce v priestoroch obchodnej spoločnosti žalobcu. Žalovaná v konaní účinne nepoprela tvrdenia vyplývajúce z nahrávky, teda ich mal súd považovať za nesporné. Žalovaná tiež nepoprela pravosť výpovede svedkov I., tak ako nesprávne uvádza odvolací súd. Závery odvolacieho súdu o tom, že žalobca svojím tvrdením o bezdôvodnom podaní trestného oznámenia žalovanou pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania sú v rozpore s vyjadreniami žalovanej uvádzanými na pojednávaní konanom 4. októbra 2021. Žalovaná sama uviedla, že podala trestné oznámenie pre trestný čin týrania. Bez ohľadu na to, ako skutok posúdila polícia, z takéhoto konania žalovanej badať jej jasný úmysel privodiť žalobcovi dôsledky trestného stíhania. Odvolací súd mal prihliadať ako na nespornú skutočnosť, ktorú žalovaná v konaní účinne nepoprela, aj tvrdenie, že jedinou snahou žalovanej bolo dostať žalobcu z domu. Hoci žalovaná tvrdila, že synom žalobcu nikdy nezakazovala vstup do domu, títo od decembra 2020 v dome už neboli, čo nevyvrátila ani samotná žalovaná. Napokon, odvolací súd opomenul, že žalobca nebol v čase uzavretia darovacej zmluvy len manželom žalovanej, ale aj jej dlhoročným zamestnávateľom a podieľal sa tiež na výchove jej dcér. Aj to bolo potrebné v konaní zohľadniť, keďže nešlo o dar nízkej hodnoty.

3.3. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci a prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolateľ vymedzil tak, že odvolací súd nesprávne a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou vyhodnotil otázku absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy. Žalovaná sama opakovane v konaní priznala, že k podpisu darovacej zmluvy bola fyzicky donútená, že nemala skutočnú vôľu nadobudnúť nehnuteľnosť darom a len vykonala vôľu žalobcu. Darovacia zmluva je preto v zmysle § 37 OZ neplatná. Odvolací súd tiež nesprávne a v rozpore so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/113/2008 posúdil omyl žalobcu. Darovaciu zmluvu ako riešenie na urovnanie narušených vzťahov medzi manželmi navrhla sudkyňa v konaní o rozvod manželstva, čo potvrdila samotná žalovaná na pojednávaní konanom 4. októbra 2021. Žalobca bol v omyle, že ak ako darca uzavrie so žalovanou darovaciu zmluvu, jeho manželstvo bude zachránené. Toto bola pre žalobcu rozhodujúca skutočnosť; žalovaná o tomto omyle žalobcu vedela. Nie je preto podstatné, či bol v konaní predložený dôkaz o príslube žalovanej. Ak odvolací súd svoj záver odôvodnil tak, že žalobcovi bol známy postoj žalovanej, ktorá trvala za každých okolností na rozvode, tento nevychádza zo skutkového stavu.

3.4. Odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne aplikoval ustanovenie o popretí skutkových tvrdení protistrany (§ 151 CSP), keď nepovažoval za nesporné skutočnosti, ktoré žalovaná výslovne nepoprela. Žalovaná účinne nepoprela tvrdenia z nahrávky, že žalobcovi nadáva, vyháňa ho z domu, zakazuje vstupu jeho synom, rovnako ani tvrdenia svedkov I.. Nesprávny je tiež záver odvolacieho súdu, že nedošlo k hrubému porušeniu dobrých mravov. Žalobca v konaní poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/2248/2011, v zmysle ktorého už samotné podanie trestného oznámenia, ktoré obsahuje nepravdivé informácie, je hrubým porušením dobrých mravov. Súd nerešpektoval ani rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/245/2012 vychádzajúce z právneho názoru dovolacieho súdu. Ak za konanie odôvodňujúce nárok na vrátenie daru bolo považované použitie obdobných nadávok voči manželke darcu, odvolací súd mal zohľadniť, že v posudzovanej veci boli nadávky použité priamo voči osobe darcu. Podľa dovolateľa dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené otázky, či konanie, akého sa dopúšťala žalovaná, je možné považovať za hrubé porušenie dobrých mravov odôvodňujúce nárok na vrátenie daru.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobca, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie vecí (§ 432 ods. 1 CSP).

13. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia ale nie je významný subjektívny

názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, a argumentačne sa nevysporiadal s judikatúrou, na ktorú v konaní žalobca poukazoval. Odvolací súd tiež nevzal do úvahy, že žalovanú zaťažovalo procesné bremeno popretia skutkových tvrdení.

17. Najvyšší súd stabilne pripomína, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalobcom namietaným procesným vadám, pričom tieto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil. K tomu uvádza nasledovné.

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. V tejto súvislosti žalobca v dovolaní namietal, že mu odvolací súd nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na právne a skutkovo položené otázky a argumentačne sa nevysporiadal s judikatúrou, na ktorú žalobca v konaní poukazoval.

19. Treba mať na zreteli, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

21. Prípadné nedostatky pri odôvodnení rozhodnutia treba odlišovať od prípadov nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci judikatúra dovolacieho súdu nepovažuje za vadu zmätočnosti v zmysle § 420 ods. 1 písm. f) CSP. Ak dovolateľ dôsledne nerozlišuje medzi nedostatočným odôvodnením rozhodnutia a podľa neho nesprávnym právnym posúdením veci, spájaním (zmiešavaním) takej argumentácie spravidla zakladá nekonzistentnosť vymedzenia dovolacieho dôvodu. Polemika o správnosti právneho posúdenia spravidla podkopáva tvrdenia o závažných deficitoch (arbitrážnosti) rozhodnutia, keď v tomto prípade prezrádza práve existenciu právnych argumentov, s ktorými má právo dovolateľ nesúhlasiť.

22. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Dovolací súd nezistil v postupe odvolacieho súdu také nedostatky, ktoré by odôvodňovali tvrdenie, že závery ním prijaté boli svojvoľné, zmätočné alebo zjavne neodôvodnené. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zrozumiteľným a logickým spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP), reagujúc na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory, sú vysvetlené v odôvodnení.

23. Hoci sa žalobca domnieva, že sa s úspechom dovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dáva dovolateľovi dostatočne jasnú a zrozumiteľnú odpoveď, prečo neboli v posudzovanom prípade splnené podmienky pre vyslovenie relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Pokiaľ preto žalobca v dovolaní tvrdil, že odvolací súd sa riadne nezaoberal dôsledkami dovolania sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, jeho dovolacia argumentácia je v tomto smere celkom zjavne len vyjadrením nesúhlasu so skutkovými a právnymi závermi súdov oboch inštancií, čo nie je dôvod pre vyslovenie porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces v kontexte dovolacieho dôvodu vady zmätočnosti (§ 431 CSP). Odvolací súd sa v bodoch 47. až 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku zaoberal námietkou relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy spôsobom zodpovedajúcim požiadavkám na kvalitu súdneho rozhodnutia, keď sa vysporiadal s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobcu ohľadom tvrdeného omylu žalobcu pri uzatváraní darovacej zmluvy. Vadou zmätočnosti pritom nemôže byť skutočnosť, že odvolací súd dospel k záveru priechiacemu sa názorom a predstavám dovolateľa, keď vyslovil, že žalobca si ako osoba dovolávajúca sa omylu bol povinný sám zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré boli rozhodujúce pre uzavretie darovacej zmluvy a že sa sám udržiaval v omyle o vplyve darovania nehnuteľností žalovanej na konanie o rozvod manželstva. Pozornosti dovolacieho súdu v tejto súvislosti neušla ani protichodnosť argumentácie žalobcu, ktorý na jednej strane tvrdí, že ho pri uzatváraní darovacej zmluvy žalovaná uviedla do omylu a vedome ho v ňom udržiavala a súčasne poukazuje na absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy, ktorú mal sám spôsobiť tým, že žalovanú v rozpore s jej skutočnou vôľou primäl k prijatiu daru.

24. Pokiaľ ide o otázku absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy pre žalobcom tvrdenú absenciu skutočnej vôle obdarovanej, touto sa odvolací súd zaoberal ako primárnou; dospel k záveru, že v okolnostiach konkrétnej veci vyjadrenie žalovanej, že ju žalobca „donútil“ uzavrieť darovaciu zmluvu,

nemožno vnímať v doslovnom výklade, ale tak, že v snahe mu vyjsť v ústrety, odišla s ním k advokátovi, ktorý zmluvu vyhotovil. Samotný priebeh podpisu zmluvy nebol sporný, nebolo preukázané, že žalovaná podpísala zmluvu na mieste samom pod nátlakom, či hrozbami fyzickým alebo psychickým násilím, bolo to jej slobodné rozhodnutie (aby vyšla žalobcovi v ústrety). Odvolací súd tak celkom zjavne poskytol žalobcovi odpoveď na jeho námietku, že vôľa žalovanej mala byť nahradená vôľou žalobcu, pričom prihliadol aj na vyjadrenie žalovanej, ktorá na pojednávaní 4. októbra 2021 uviedla, že darovaciu zmluvu nakoniec podpísala, lebo nemala čo stratiť, len získať (porov. bod 45. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

25. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že odvolací súd nereagoval na ním uvádzané dôvody vrátenia daru. Z rozhodnutia odvolacieho súdu podľa žalobcu nevyplýva, ktoré konkrétne dôvody považoval odvolací súd za preukázané a ako posúdil intenzitu jednotlivých konaní žalovanej z hľadiska porušovania dobrých mravov. K tomu dovolací súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozsudku dôvodnosti argumentácie žalobcu nesvedčí. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že konanie žalovanej vytýkané žalobcom v žalobe nenapĺňa znaky hrubého porušenia dobrých mravov. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (najmä body 36., 50. až 52.) v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (najmä body 65. a nasl.) sa jednotlivými dôvodmi, z ktorých žalobca takéto správanie žalovanej vyvodzoval, zaoberá spôsobom spĺňajúcim požiadavky pre kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súdny na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že tvrdenia žalobcu, z ktorých vyvodzoval dôvody pre vrátenie daru, v konaní neboli preukázané. Vysporiadali sa s každým správaním, na ktoré žalobca poukazoval, zohľadniac všetky pre vec podstatné skutkové okolnosti. Len samotná skutočnosť, že žalobca sa s výsledkami vykonaného dokazovania nestotožňuje, sama o sebe neznamená porušenie práva na spravodlivý proces a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

26. Dostatočne zrejmé sú i závery oboch súdov nižšej inštancie, pokiaľ ide o tvrdenia dovolateľa o úmysle žalovanej privodiť mu dôsledky trestného stíhania. Súdny žalobcovi vysvetlili, že žalovaná polícia oznámila podozrenie zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu; nešlo o trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Rovnako zrozumiteľne je vysvetlené, že spôsob ukončenia konania o priestupku nemôže automaticky viesť k záveru o bezdôvodne podanom oznámení. V konaní o priestupku nebolo možné prijať jednoznačný záver, že sa skutok stal, ale ani záver, že sa skutok nestal. Preto, ako uviedol súd prvej inštancie, nebolo možné uzavrieť, že žalovaná uviedla v oznámení vedome nepravdivé údaje, pretože jej tvrdenia neboli preukázané pre nedostatok dôkazov. To neznamená, že jej tvrdenia sú nepravdivé, ale že nebola preukázaná ani pravdivosť, ani nepravdivosť jej tvrdení. Z uvedeného dôvodu nemožno konštatovať, že by žalovaná bola podala oznámenie priestupku bezdôvodne.

27. Z pohľadu požiadavky úplnosti a presvedčivosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné, aby súd reagoval aj na použiteľnosť judikatúry a ďalších právnych názorov, ktorých sa sporová strana dovoláva. Ak strana v spore argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, musí odôvodnenie súdneho rozhodnutia túto argumentáciu reflektovať.

28. Žalobca namietal, že odvolací súd sa argumentačne nevysporiadal s viacerými rozhodnutiami, na ktoré poukazoval v odvolaní. Dovolací súd aj túto námietku dovolateľa posúdil ako nedôvodnú. Nemožnosť aplikácie záverov rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/245/2012 na daný prípad ozrejmil žalobcovi už súd prvej inštancie v bode 48. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Pokiaľ ide o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/113/2008, odvolací súd vo vzťahu k otázke vplyvu omylu na relatívnu neplatnosť právneho úkonu reflektoval závery rozhodnutia najvyššieho súdu z 1. januára 2010 sp. zn. 3Cdo/192/2008, ktoré sú obdobné záverom vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/113/2008, na ktoré poukazoval žalobca. Aj z rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/113/2008 vyplýva názor aplikovaný na posudzovaný prípad, podľa ktorého § 49a OZ nemožno vykladať tak, že na jeho základe osoba dovolávajúca sa omylu, je zbavená povinnosti podľa okolností konkrétneho prípadu sama si zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, resp. skutočnostiach, ktoré táto osoba považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu (porov. bod 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/767/2011 treba uviesť, že rozhodnutia českých súdov nie je možné považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe podľa čl. 2 ods. 2 CSP. Súd nemá povinnosť vecne reagovať na argumentáciu rozhodnutiami súdov iných štátov okrem prípadu, ak vo veci aplikuje cudzie právo príslušného štátu.

29. Podľa žalobcu odvolací súd neprihliadol ani na to, že žalovaná neuniesla povinnosť popretia skutkových tvrdení.

30. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak nemôže byť úspešnou. Uvedené nachádza svoje vyjadrenie v § 150 ods. 1 a 2 CSP, v zmysle ktorého strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

31. Podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. K tomu možno uviesť, že výslovne popretie skutkových tvrdení môže mať podobu (i) vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé, (ii) predloženia iného skutkového tvrdenia o konkrétnych skutkových okolnostiach, alebo (iii) kombinácie predchádzajúcich.

32. Skôr ako súd v civilnom sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré zo skutkových tvrdení procesných strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Súd v sporovom konaní spravidla nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov.

33. V danom prípade súd prvej inštancie za nespornú považoval len skutočnosť, že žalobca na základe darovacej zmluvy z 13. novembra 2020 daroval žalovanej spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach o veľkosti 1. Spornou ostala skutočnosť, či sa žalovaná voči žalobcovi a členom jeho rodiny správala tak, že hrubo porušila dobré mravy, teda či v danom prípade boli naplnené zákonné predpoklady pre vznik nároku na vrátenie daru (porov. zápisnicu o pojednávaní na č. l. 100 a nasl. súdneho spisu).

34. Súd prvej inštancie na pojednávaní 4. novembra 2021 vykonal dokazovanie. Žalobca v tejto súvislosti namietal, že žalovaná v konaní účinne nepoprela tvrdenia z nahrávky predloženej na USB nosiči, z ktorej malo vyplývať, že žalovaná žalobcovi hrubo nadáva, ako ani nepoprela pravosť (správne zrejme pravdivosť; pozn.) výpovede svedkov L. I. a W. I. - synov žalobcu. Z uvedeného dôvodu mal súd podľa žalobcu na skutočnosti zistené z týchto dôkazných prostriedkov nazerať ako na nesporné.

35. Žalovaná na vykonané dôkazy reagovala skutkovými tvrdeniami, ktoré sú zaznamenané v zápisnici o pojednávaní zo 4. októbra 2021 (č.l. 100 a nasl.) a 22. novembra 2021 (č.l. 117 a nasl.). Dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľa predovšetkým na obsah záverečnej reči právneho zástupcu žalovanej (č. l. 125 súdneho spisu), z ktorej je dostatočne zrejmé, že žalovaná považovala dôkazy predložené žalobcom za nedostatočné. Zvuková nahrávka podľa žalovanej nepotvrdila, že by žalovaná používala vo vzťahu k žalobcovi hrubé nadávky, alebo žalobcu vyhánala z domu. Vo vzťahu k výpovedi svedkov I. právny zástupca žalovanej spochybnil vierohodnosť svedkov, ktorí sú na žalobcu materiálne i finančne odkázaní.

36. Súd prvej inštancie uzavrel, že výpovede svedkov L. I. a W. I. boli účelové, a preto na ne neprihliadol. S uvedeným záverom sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd (§ 387 ods. 1 CSP). Rovnako pokiaľ ide o zvukovú nahrávku, zastal odvolací súd názor, že táto pravdivosť sporných skutkových tvrdení žalobcu o konaní žalovanej hrubo porušujúcim dobré mravy nepreukazuje.

37. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenia žalobcu neboli v konaní riadne preukázané. Súd ich považovali za sporné a vykonaným dokazovaním ich pravdivosť potvrdená nebola. Žalobca teda v konaní neunesol svoju procesnú povinnosť tvrdenia, dôsledkom čoho bola strata sporu, ktorá sa prejavila zamietnutím žaloby. Povinnosť tvrdenia má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Žalobca teda nedôvodne namietal, že žalovaná neunesla svoju povinnosť popretia skutkových tvrdení protistrany. Povinnosť tvrdenia je vo vzájomnej korelácii s povinnosťou popretia skutkových tvrdení. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobcu v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

39. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska žalobcom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

40. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

41. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

42. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním.

43. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

44. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí).

45. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

46. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy, resp. to, že žalobca sa účinne dovolal jej relatívnej neplatnosti, ako aj dôvody na vrátenie daru.

47. Vo vzťahu k otázke absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy žalobca uviedol, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď neprihliadol na skutočnosť, že darovacia zmluva nebola uzavretá slobodne, lebo žalovaná konala pod nedovoleným nátlakom žalobcu. Žalovaná sama opakovane priznala fyzické donútenie, a teda aj to, že nemala skutočnú vôľu nadobudnúť nehnuteľnosti darom, len vôľu vyjsť žalobcovi v ústrety. V zmysle judikatúry k § 37 OZ pritom právny úkon nie je urobený slobodne, ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom, t.j. v dôsledku priameho fyzického donútenia či bezprávnej vyhrážky zo strany druhého účastníka resp. tretej osoby, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Práve pri fyzickom donútení je vôľa konajúceho účastníka nahradená vôľou donucovateľa; takýto úkon je absolútne neplatný.

48. Z takto vymedzeného dovolacieho dôvodu najvyšší súd zistil, že dovolateľ namietal odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe vo vzťahu k otázke následkov fyzického donútenia na platnosť právneho úkonu.

49. Vo všeobecnosti, úkony sú právne skutočnosťami, ktoré spočívajú vo vedomom a vôľovom ľudskom správaní. O neplatný právny úkon podľa § 37 ods.1 OZ ide, ak právny úkon nemá zákonom požadované náležitosti vôle a prejavu, konkrétne, ak nebol urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne.

50. Jedným z nevyhnutných pojmových predpokladov vzniku právneho úkonu je vôľa. Vyjadruje psychický vzťah konajúceho človeka (fyzickej osoby) k zamýšľanému (chcenému) následku. Na existenciu vôle sa pri jej prejave usudzuje predovšetkým na základe objektívnych skutočností, t.j. okolností, za ktorých bola vôľa prejavovaná, pričom osobitný zreteľ sa kladie na dobromyseľnosť adresáta úkonu. Neprihliada sa však na motív (vnútornú pohnútku) prejavenej vôle, okrem prípadu, ak by bol právnym úkonom prejavovaný a tým sa stal jeho súčasťou (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2008, 1Cdo/191/2009).

51. Základnými náležitosťami vôle sú jej sloboda a vážnosť. Slobodou vôle je sloboda jej vytvorenia, teda sloboda vzniku vôľového rozhodnutia a sloboda jeho prejavu; vychádza z podmienok uzatvárania vôle konajúceho subjektu. Na slobodu vôle sa môže pôsobiť fyzickým alebo psychickým donútením. Za fyzické donútenie súdna prax označuje použitie fyzického násillia na vykonanie právneho úkonu (napríklad násillím urobený pohyb rukou pri podpisovaní) a psychické donútenie sa stotožňuje s bezprávnou vyhrážkou a vyvoláva neplatnosť právneho úkonu len v prípade, ak je protiprávne, vzbudzuje dôvodnú obavu z úkonu toho, kto hrozí a je adresné, teda smeruje voči tomu, na kom sa právny úkon vynucuje.

52. Pri analýze slobody vôle sa vlastne skúma sloboda prejavu vôle (vôľa bez prejavu nie je totiž poznateľná), pričom slobodu vôle nevylučuje len priame násillie, ktoré má takú intenzitu, že sa namiesto vôle konajúceho presadzuje vôľa vnucujúceho (fyzické donútenie), ale aj prípad bezprávnej vyhrážky (psychického donútenia).

53. Najvyšší súd už v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/306/2009 a 3Cdo/58/2012 uviedol, že v prípade bezprávnej vyhrážky ide o konanie, v dôsledku ktorého účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka (prípadne tretej osoby), ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Bezprávnou vyhrážkou je okolnosť takého druhu a intenzity, ktorá pôsobí na konajúceho tak, že pod jej vplyvom sú v ňom vyvolané obavy alebo strach, ktoré ho následne vedú k urobeniu právneho úkonu, ktorý by inak neurobil. Medzi bezprávnou vyhrážkou a urobením právneho úkonu musí byť vzťah príčiny a následku. Vyhrážka musí byť bezprávnou (právom nedovolená); o takú vyhrážku ide vtedy, ak je ňou vynucované niečo, čo ňou nesmie byť vynucované.

54. Na rozdiel od situácie násillím prejavenej vôle, u bezprávnej vyhrážky má účastník dve možnosti,

odporovať a neurobiť právny úkon, alebo sa vyhrážke podrobiť a právny úkon urobiť. Samotná okolnosť, že došlo k urobeniu právneho úkonu preto ešte nemusí znamenať, že dotknutý účastník tohto úkonu vykonal úkon slobodne.

55. Pokiaľ ale majú byť účinky vyhrážky relevantné z hľadiska § 37 ods. 1 OZ, musí sa stať pohnútkou pre prejav vôle konajúcej dotknutej osoby tak, že táto koná vo svoj neprospech (porov. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/161/2021).

56. V danom prípade súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vyjadrenia žalovanej vo vzájomnej korelácii s vyjadreniami žalobcu nesvedčia záverom, že by žalovaná bola v pravom slova zmysle donútená prijať od žalobcu dar. Žalovaná síce neiniciovala uzavretie darovacej zmluvy, nevyzývala ani nesúрила žalobcu k uzavretiu tejto zmluvy, iniciátorom jej uzavretia bol žalobca a on priviedol žalovanú k advokátovi, aby túto zmluvu spísali a podpísali, avšak samotný podpis zmluvy, prečítanie jej obsahu bolo len na žalovanej, ktorá túto zmluvu aj slobodne, bez akéhokoľvek nátlaku, vedomá si následkov podpisu, podpísala. Skutočnej vôli žalovanej nadobudnúť dar podľa súdu prvej inštancie svedčí aj to, že žalovaná sa v konaní aktívne bránila, dar nechcela dobrovoľne vrátiť. Odvolací súd po tom, čo sa vysporiadal so základnými východiskami pre posudzovanie jednoty vôle a jej prejavu v kontexte posudzovania platnosti právnych úkonov, skonštatoval vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie. Zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná podpísala zmluvu na mieste samom pod nátlakom, či hrozbami fyzickým resp. psychickým násilím a rozhodnutie vyjsť žalobcovi v ústrety bolo prejavom jej slobodnej vôle. Navyše, z vyjadrení žalovanej vyplynulo, že pre podpísanie zmluvy resp. prijatie daru sa rozhodla preto, že nemala čo stratiť, len získať. Právny úkon preto ani nebol konaním v neprospech žalovanej. resp. v rozpore s jej vôľou.

57. Najvyšší súd s ohľadom na vyššie uvedené uzatvára, že pokiaľ dovolateľ namieta odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe v otázke posúdenia vplyvu nátlaku na platnosť právnych úkonov, robí tak neopodstatnene. Odvolací súd sa pri svojom právnom závere od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení dovolacej otázky neodchýlil, práve naopak, v plnom rozsahu zohľadnil základné východiská pre posudzovanie náležitostí právneho úkonu a tieto aplikoval na osobitosti konkrétneho prípadu; dospel k záveru, že nemožno jednoznačne konštatovať absenciu skutočnej vôle žalovanej nadobudnúť dar. Dovolací súd sa preto stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, ktorý správne prihliadol na všeobecne aplikovanú zásadu preferencie výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti.

58. Žalobca namietal i odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke vplyvu omylu konajúceho na platnosť právneho úkonu (§ 49a OZ). Poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/113/2008, v zmysle ktorého omyl konajúceho má za následok neplatnosť právneho úkonu vtedy, ak bol podstatný a druhý účastník právneho úkonu tento omyl vyvolal alebo o ňom, hoci ho sám nevyvolal, so zreteľom ku všetkým okolnostiam musel vedieť. Podľa žalobcu závery odvolacieho súdu, že mu bol známy postoj žalovanej, ktorá trvala za každých okolností na rozvoде, nevychádza zo skutkového stavu. Žalovaná vedela, že žalobca darovaciu zmluvu uzatvára len za účelom späťvzatia návrhu na rozvod manželstva žalovanou. Napriek tomu, že žalovaná o tomto omyle žalobcu vedela, mala ho upozorniť, že návrh na rozvod manželstva nevezme späť ani v prípade uzavretia darovacej zmluvy.

59. Najvyšší súd v rozsudku z 23. novembra 2009 sp. zn. 3Cdo/192/2008 vo vzťahu k výkladu ustanovenia § 49a OZ uviedol, že právne následky omylu sú spojené len s určitým kvalifikovaným (právne významným) omylom. Omyl je podstatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca (podstatná), a bez ktorej by k právnemu úkonu nedošlo, a ďalej osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela v čase právneho úkonu aspoň vedieť. Ustanovenie § 49a OZ však nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala

mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu.

60. Žalobca poukazoval na závery najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení z 29. apríla 2010 sp. zn. 3Cdo/113/2008. Aj podľa tohto rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno akceptovať, že by sa bolo možné účinne dovolať neplatnosti pre omyl podľa § 49a OZ za situácie, kedy by omylu sa dovolávajúca osoba zanedbala objektívne existujúcu možnosť presvedčiť sa o pravom stave veci a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými dojmami alebo náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu. Ospravedlniteľným je len taký omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že konajúca (mýliaca sa osoba) postupovala s obvyklou mierou opatrnosti, teda vyvinula obvyklú starostlivosť, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu od každého vyžadovať, aby sa takému omylu vyhol, ide teda o situáciu, ak nemohla konajúca (mýliaca sa) osoba rozpoznať skutočný stav veci (zistiť existenciu omylu) ani potom, keby postupovala s obvyklou mierou opatrnosti (potom, čo by vyvinula obvyklú starostlivosť), ktorú od nej možno požadovať.

61. V danom prípade odvolací súd, zohľadniac vyššie uvedené kritériá pre posudzovanie relevancie omylu z hľadiska vplyvu na platnosť právneho úkonu, dospel k záveru, že žalobca si ako osoba dovolávajúca sa omylu bol povinný sám zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré boli rozhodujúce pre uzavretie darovacej zmluvy. Bol účastný rozvodového konania, vedel, za akých okolností žiada žalovanú, aby prišla uzavrieť darovaciu zmluvu a bol mu známy aj postoj žalovanej, ktorá trvala za každých okolností na rozvode. V podstate sa sám udržiaval v omyle, že ak prevedie polovicu domu na žalovanú, tá vezme návrh na rozvod späť, nestalo sa tak. Ak žalobca zastáva názor, že žalovaná mala povinnosť upozorniť darcu, že návrh na rozvod nestiahne ani v prípade uzavretia darovacej zmluvy, dovolací súd konštatuje, že pokiaľ vôľa žalobcu obdarovať žalovanú (animus donandi) pramenila z vnútorného presvedčenia žalobcu, že týmto úkonom sleduje späťvzatie návrhu na rozvod manželstva, bol to žalobca, kto mal na túto skutočnosť pri podpise darovacej zmluvy upozorniť, resp. dostatočne sa uistiť o vôli žalovanej zobrať späť návrh na rozvod (napr. aj tým, že darovaciu zmluvu uzavrie až po tom, ako žalovaná zoberie späť návrh na rozvod). Závery odvolacieho súdu preto nemožno v okolnostiach konkrétnej veci považovať za také, ktorými by sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe v otázke omylu konajúceho a jeho vplyvu na platnosť právneho úkonu.

62. Relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku (teda otázku odvíjajúcu sa od interpretácie hmotného alebo procesného práva), ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom. Správnosť skutkových zistení súdov, či výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov je ale z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP otázkou irelevantnou.

63. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca za nesprávne právne posúdenie považuje aj nesprávny postup súdov v procese substancovania skutkového stavu a nesprávnu aplikáciu § 151 CSP. Najvyšší súd v prvom rade poukazuje, že dovolateľ nerozlišuje argumentáciu pre uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP od dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 CSP, keď od rovnakej argumentácie odvodzuje prípustnosť dovolania aj z hľadiska § 420 písm. f) CSP. S touto sa najvyšší súd vysporiadal už v bodoch 29. až 37. tohto rozhodnutia a v celom rozsahu na ne odkazuje. Okrem polemiky dovolateľa so skutkovými závermi súdov nižšej inštancie najvyššiemu súdu z dovolania prima facie nevyplynula konkrétne formulovaná právna otázka v súvislosti s aplikáciou § 151 CSP.

64. Vo vzťahu k dôvodom na vrátenie daru najvyšší súd už v rozsudku z 21. augusta 1997 sp. zn. 3Cdo/191/96 vyslovil, že k zániku darovacieho vzťahu podľa § 630 OZ dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním k darcovi alebo členom jeho rodiny. Hrubým porušením dobrých mravov sa tu rozumie ich porušenie značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (rozsudok najvyššieho súdu z 24. novembra 1994 sp. zn. 3Cdo/130/94). Pokiaľ ide o

hrubé porušovanie dobrých mravov, v spore o vrátenie daru je potrebné prihliadnuť aj na okolnosti svedčiacie v neprospech darcu (porov. rozsudok z 28. augusta 1997 sp. zn. 2Cdo/5/97).

65. V uznesení z 1. októbra 2019 sp. zn. 3Cdo/158/2019 (ZSP 43/2020) najvyšší súd konštatoval, že pri posudzovaní, či určité správanie obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie darcu, zistiť či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je (nebolo) príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade by sa totiž nemohol darca úspešne domáhať vrátenia daru, lebo reakciu obdarovaného, i keby bola taktiež nevhodná, by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Išlo by v takom prípade o spoločensky nežiaducu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným, ktorú by sotva bolo možné charakterizovať ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výnimkou by bolo iba také správanie obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu samotného darcu (pozri tiež R 111/1998).

66. V konaní o vrátenie daru sa teda vždy skúma aj to, či konanie obdarovaného nevyprovokovalo darca sám svojím správaním priechiacim sa dobrým mravom.

67. Najvyšší súd v tejto súvislosti v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/53/2006 zdôraznil, že právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú stav, ktorý má právnu istotu, požíva právnu ochranu s tým, že záväznosť z neho vyplývajúcu zobrali na seba zmluvné strany samé a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dochádzať zo svojvôle darcu. Nie každé negatívne správanie obdarovaného voči darcovi preto zakladá právo na vrátenie daru. Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno objektívne hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Posúdenie, či v konkrétnej situácii dané subjektívne konanie (správanie) je v súlade s dobrými mravmi, je vždy na úvahe súdu, ktorá musí byť podložená konkrétnymi zisteniami, dovoľujúcimi takýto záver, a to aj s prihliadnutím na postavenie druhej strany a so zreteľom na všetky významné okolnosti prípadu.

68. Dovolateľ namietal, že k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe došlo aj pri posúdení konania žalovanej v (ne)súlade s dobrými mravmi. K tomu treba uviesť a osobitne zdôrazniť, že správnosť toho, ako súdy riešili skutkové otázky, nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Úvaha súdu o tom, či skutkové zistenia týkajúce sa správania obdarovaného opodstatňujú záver o dôvodnosti žaloby podanej v zmysle § 630 OZ, je v každej jednotlivéj veci podložená na vysoko individuálnych (odlišných) okolnostiach, charakteristiky ktorých sú spravidla neopakovateľné v iných prípadoch. Pri posúdení a hodnotení týchto individuálnych okolností postupujú súdy vždy diferencovane, pričom nezotrvávajú (nemôžu zotrvávať) na určitých striktných hraniciach. Vzhľadom na to v otázke určenia intenzity a sústavnosti porušovania dobrých mravov, ktoré v zmysle žaloby zakladá právo darcu domáhať sa vrátenia daru, ani nemôže existovať (byť vytvorená) ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Rozhodovacia prax súdov môže stanoviť len všeobecné charakteristické znaky konania obdarovaného, ktoré je relevantné podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Ako príklad relevantný pre posudzovaný prípad možno uviesť, že za hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným v zmysle § 630 OZ nemožno považovať podanie neopodstatneného podnetu na začatie trestného stíhania darcu (rozsudok najvyššieho súdu z 1. novembra 2010, sp. zn. 3Cdo/53/2006). Naopak, bez relevancie z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP je v tomto smere rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré poukazoval žalobca. Rozhodnutia českých vrcholných súdov nemožno zahrnúť do pojmu ustálená rozhodovacia prax.

69. Zo súdneho spisu nevyplýva, že by odvolací súd nerešpektoval všeobecné právne závery, ku ktorým dospel dovolací súd z hľadiska posudzovania intenzity a sústavnosti konania obdarovaného voči darcovi alebo príslušníkom jeho rodiny. Správne v konaní prihliadol aj na to, že medzi darcom a obdarovanou šlo súčasne o vzťah manželov v rozvodovom konaní (porov. 3Cdo/158/2019). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že ani v tomto zmysle nedošlo zo strany odvolacieho súdu k odklonu od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

70. Najvyšší súd na podklade vyššie uvedeného uzatvára, že pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd sa pri riešení právnych otázok, od ktorých v danej veci záviselo rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, robí tak neopodstatnene. Dovolací súd, poznajúc svoju vlastnú judikatúru, zároveň nezistil, že by v danej veci išlo o naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 CSP. Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

71. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, berúc do úvahy, že žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne preukázané trovy nevznikli.

72. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.